

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 420/09-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., P., zastúpeného advokátom JUDr. L. L., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 154/2007 z 3. júla 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. **o d m i e t a** ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2009 doručená sťažnosť M. B., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 154/2007 z 3. júla 2008 a žiadal vydať tento nález:

„Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 154/2007 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 3.7.2008, č. k. 2 Co/154/2007, sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia 292,38 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. L. L. do 1 mesiaca od doručenia tohto nálezu.“

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti a obsahu spisu Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 392/1996, sťažovateľ sa podanou žalobou domáhal po úprave jej petitu so súhlasom okresného súdu určenia, že je výlučným vlastníkom v priebehu konania špecifikovanej nehnuteľnosti, ako aj uloženia povinnosti žalovanému nehnuteľnosť vypratať. Okresný súd o podanej žalobe rozhodol rozsudkom č. k. 7 C 392/1996-355 z 11. mája 2007 tak, že žalobu v časti o určenie vlastníckeho práva sťažovateľa zamietol, v časti o vypratanie nehnuteľnosti (po späťvzatí žaloby v tejto časti sťažovateľom) konanie zastavil a sťažovateľa zaviazal nahradiť trovy konania žalovanému i štátu. Sťažovateľ proti tomuto rozsudku (proti výroku o zamietnutí žaloby a náhrade trov konania) podal odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Co 154/2007 z 3. júla 2008 tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby o určenie vlastníckeho práva sťažovateľa a vo výroku o náhrade trov konania štátu potvrdil a vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu medzi účastníkmi rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Co 154/2007 z 3. júla 2008 bol doručený právnomu zástupcovi sťažovateľa 8. augusta 2008 a týmto dňom nadobudol aj právoplatnosť. O náhrade trov konania vo vzťahu medzi účastníkmi rozhodol okresný súd uznesením č. k. 7 C 392/1996-400 z 21. augusta 2008 tak, že sťažovateľa zaviazal nahradiť žalovanému trovy prvostupňového konania v sume 16 337,75 Sk a trovy odvolacieho

konania v sume 1 962,50 Sk do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25. septembra 2008.

Sťažovateľ sa obrátil na generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 154/2007 z 3. júla 2008. Podnet sťažovateľa bol ako nedôvodný odložený (list Krajskej prokuratúry v P. zo 6. apríla 2009 č. k. Kc 50/2009-5). Sťažovateľ podal generálnemu prokurátorovi opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 154/2007 z 3. júla 2008, avšak aj tento bol odložený, čo bolo sťažovateľovi oznámené listom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Pz 398/09-11 z 31. júla 2009, ktorý bol sťažovateľovi doručený 2. augusta 2009.

Sťažnosť doručенú ústavnému súdu sťažovateľ odôvodnil tým, že skutkové zistenia okresného súdu i krajského súdu, podľa ktorých starí rodičia sťažovateľa predmet sporu previedli P. Š. v roku 1978 (od vlastníctva ktorého odvodzuje vlastníctvo žalovaný), nevyplývajú z vykonaného dokazovania, žalovaný nie je vlastníkom predmetu sporu, vlastnícke právo nemohol nadobudnúť ani vydržaním (nepreukázal v konaní vstup do oprávnenej držby predmetu sporu a ani dobromyseľnosť), jeho vlastníkom je sťažovateľ, ktorý ho nadobudol dedením. Hoci v konaní nebola preukázaná existencia zmluvy uzatvorenej medzi starými rodičmi sťažovateľa a P. Š., okresný súd žalobu zamietol a krajský súd jeho rozhodnutie potvrdil. K porušeniu sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo preto, že z odôvodnenia rozsudku súdu musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Ak sú právne závery súdu v extrémnom rozpore s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, je takéto súdne rozhodnutie nielenže nezákonné, ale aj rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Týmito vadami trpí i rozhodnutie krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 3 prvej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Z obsahu pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 7 C 392/1996 (doručenka), ako aj z prezentačnej pečiatky právneho zástupcu sťažovateľa (na rovnopise rozsudku krajského súdu, ktorý predložil sťažovateľ ústavnému súdu) je nepochybné, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Co 154/2007 z 3. júla 2008, proti ktorému sťažnosť sťažovateľa smeruje, mu bol doručený 8. augusta 2008. Keďže sťažnosť bola ústavnému súdu doručená osobne do jeho podateľne 2. októbra 2009, z uvedeného možno urobiť nepochybný záver o tom, že

bola podaná po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty počítanej od doručenia rozsudku krajského súdu sťažovateľovi.

Nemožno súhlasiť so sťažovateľom, ktorý v sťažnosti naznačuje, že začiatok plynutia tejto zákonnej dvojmesačnej lehoty treba spájať s momentom doručenia sťažovateľovi oznámenia o spôsobe vybavenia jeho opakovaného podnetu generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania, a to z toho dôvodu, že dikcia ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde takýto výklad vylučuje, keď začiatok plynutia tejto dvojmesačnej lehoty výslovne viaže na právoplatnosť napadnutého rozhodnutia, oznámenie opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. V tomto prípade sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu (krajského súdu), a preto plynutie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu je nevyhnutné počítat' odo dňa právoplatnosti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 154/2007 z 3. júla 2008, teda od 8. augusta 2008 (keď bol rozsudok sťažovateľovi doručený).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2009